

Passe-Partout

Kunstmagazine

Editie 11.5

Keramist Dean McRain is
gezegend en vervloekt met
een rusteloze geest.

Lindisfarne Gospels
overleven 13 eeuwen.

Laurie Mika's juweeltjes
Beïnvloed door
Middeleeuwse en
Renaissance kunst.

Het tragische leven van
schilderes Anna Bilińska

Kristian Tsvetanov
Vooruitziende blik of toeval?

Norval Morrisseau
Op school werd zijn
inheemse cultuur
onderdrukt en was het
spreken van zijn moedertaal
verboden.

244 ambachtslieden uit 28
landen werken samen
12 jaar aan 1 rode jurk.

Model: Creepy Princess

Passe - Partout Kunstmagazine

Passe-Partout Kunstmagazine
voorheen
Kunststof Magazine verschijnt
6 x per jaar.
Het digitale magazine is een
gratis uitgave van
Stichting Leerdams
Kunstenars Collectief.

Deze stichting is tevens
organisator van
De Kunstwedstrijd Leerdam.

Redactie Passe-Partout :
Sylvia Bosch.

Lay-out & fotografie :
Ton Swiderski.
Cover foto : Ton Swiderski

Op de 2 eerste pagina's een Duits Cosplay model: Creepy Princess.

<https://www.facebook.com/CreepyPrincess>
https://twitter.com/creepy_cosplay
cosplay@takersplace.de

Zullen we vrienden worden?

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken
voor de kunst.

Want kunst kleurt je leven !

De activiteiten die wij als vrijwilligers
organiseren zijn laagdrempelig zodat ze
toegankelijk zijn voor iedereen.
Om dit ook in de toekomst te blijven
doen hebben we vrienden nodig die met
10 euro per jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend
worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenars Collectief.

L A U R I E M I K A

Laurie's juweeltjes blijven je verwonderen

Laurie Mika (U.S.A.) is een mixed-media kunstenares met een passie voor het combineren en overlappen van een verscheidenheid aan media om een originele stijl van mixed-media mozaïeken te creëren met handgemaakte polymeer kleitegels.

Laurie's achtergrond in de schilderkunst komt duidelijk naar voren in haar mixed-media werken, beïnvloed door middeleeuwse en Renaissance kunst. De vergulde devotionele panelen uit het verleden worden seculiere iconen doordrenkt met persoonlijke verhalen. Kunst en volkstradities waarnaar in haar werk wordt verwezen, komen voort uit haar reizen en ervaringen in het buitenland (Oost-Afrika).

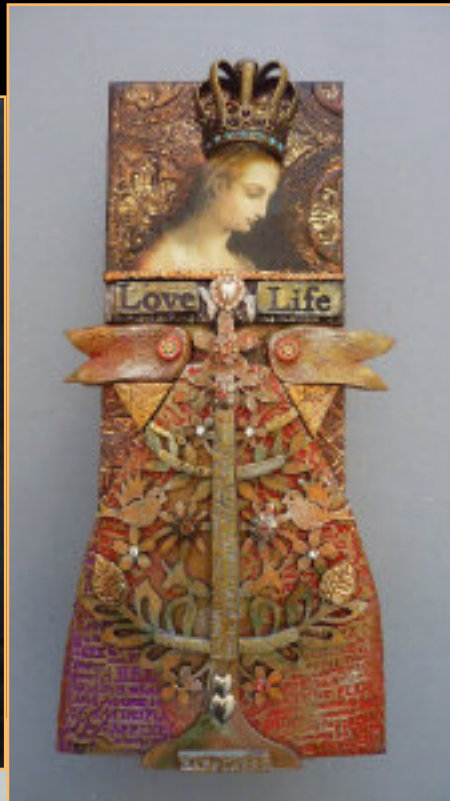
De zeer verfraaide oppervlakken, inclusief tekstsegmenten, vormen weelderige wandtapijten van traditionele en moderne materialen. Als een moderne alchemist die sleutelt aan de oude kunst van mozaïeken, vindt Laurie magie in het combineren van ongelijksoortige elementen. Laurie deelt haar onderscheidende stijlonderwijs op nationale en internationaal erkende kunst retraites.

Ze gaf onlangs een workshop in Reims, Frankrijk. Laurie is vaak onderweg en geeft ook les op locaties in de Verenigde Staten. Dichter bij huis is Laurie vaak jurylid in kunst wedstrijden. Ze geeft ook workshops en exposeert haar werk in lokale galerieën.

Mexican style

Laurie Mika

Collage:
Tree of love and loss
20 x 20 inch
(50 x 50 cm)

Wat is Polymeerklei ?

Dit is een soort van klei die bestaat uit Polymeer (Polyvinyl Chloride), in spreektaal beter bekend als PVC, gemengd met een vloeibaar plastificeer middel. Door de aanwezigheid van weekmakers in de klei is de klei erg goed kneedbaar en blijft hij zacht zolang hij niet gebakken is. De klei kan afgebakken worden in een gewone keukenoven: 30 minuten op 110 graden C.

Bekijk ook de instructievideo's van Laurie.

<https://www.youtube.com/watch?v=R4X3sqEZzWw>

<https://www.youtube.com/watch?v=JdSwvph7hOE>

Als je denkt dat je leven
een verkeerde wending
neemt en het voelt alsof
je tegen de wind in vaart,
lees dan verder.
Het verhaal van
kunstenares Anna Bilińska,
die voorbestemd leek voor
succes, zal je laten zien
dat het leven altijd erger
kan worden.

Anna Bilińska's Parijse carrière en tragisch leven

Vastbesloten om het beste onderwijs te krijgen.

Toen Anna Bilińska, geboren op het grondgebied van het huidige Oekraïne, met haar moeder en broers en zussen naar Warschau verhuisde, begon ze privé-tekenlessen te volgen. Door haar talent kon ze bijdragen aan het gezinsinkomen door kleine tekeningen en portretten te verkopen. Op 28-jarige leeftijd waagde ze zich met een vriend aan een tour door Europa, die als haar Grand Tour kon worden beschouwd, waarbij ze Wenen, Salzburg, Berlijn, Rome en Parijs bezocht.

Het zien van Parijs hielp haar begrijpen dat ze vooral schilderen wilde nastreven. Dus verhuisde ze daarheen en verbleef in het huis van de vriend. Aan het einde van de 19e eeuw mochten vrouwen nog steeds geen openbare kunstacademies bezoeken, dus trad Anna in 1882 toe tot de particuliere maar uiterst prestigieuze Académie Julian. Vrouwen konden ook geen workshops delen met mannen gezien de aanwezigheid van naaktmodellen, Anna oefende daarom alleen met haar andere vrouwelijke collega's.

Rouw jaren

Emmeline Dean en Bilińska ontmoetten elkaar hoogstwaarschijnlijk in 1884 in Parijs, beiden studeerden ze aan dezelfde kunstopleiding voor vrouwen. Dean toonde Bilińska in typische rouwkleding omdat in 1884 Anna's vader was overleden, waardoor ze zonder geld zat. In hetzelfde jaar stierf ook Bilińska's vriend met wie ze door Europa had gereisd.

At the Seashore - Bilińska 1886

Ze kreeg uit zijn testament een kleine toelage zodat Anna in Parijs kon blijven wonen. Helaas eindigde de rouwperiode daar niet. Een jaar later stierf ook haar verloofde Wojciech Grabowski.

In diepe wanhoop reisde ze in 1885 en 1886 naar Normandië om landschappen te schetsen en te schilderen.

Veelbelovende carrière.

Bilińska toonde haar zelfportret als wedstrijd inzending op de Parijse Salon. Dit was een groot succes, aangezien vrouwen in die tijd zelden erkenning kregen op belangrijke tentoonstellingen. De jury was onder de indruk van de vaardigheid en de diepgang van emotie die ze hier presenteerde.

De zwarte jurk suggereert dat Bilińska nog steeds rouwt om het verlies van haar dierbaren.

De overwinning op deze prestigieuze wedstrijd opende deuren naar een internationale carrière en Bilińska's werken begonnen door Europa te toeren en bereikten zelfs de VS. Het trok ook de aandacht van de Parijse creme-de-la-creme en vergroete haar klantenkring.

In de periode die volgde, had Bilińska veel opdrachten voor portretten van vertegenwoordigers van hogere sociale klassen.

Tegelijkertijd schilderde ze kleine pastels van kinderen uit de omgeving van Lyon, evenals portretten van Poolse immigranten in Parijs, die ze later aan de oppassers of hun families zou schenken.

Bovendien werkte ze als voogd aan de Académie Julian, waar ze jonge studentes begeleide.

Bilińska toonde dit zelfportret als wedstrijd inzending op de Parijse Salon

Bilińska in rouwkleding geschilderd door Emmeline Dean 1884

Portrait of a Young Woman - Bilińska 1892

Een abrupt einde.

In 1892 trouwde Anna Bilińska met een Poolse arts Antoni Bohdanowicz en keerde met hem terug naar Polen. Ze had ambitieuze plannen om een kunstacademie voor vrouwen op te zetten in Warschau, maar ze stierf plotseling aan een hartziekte, slechts een paar maanden na haar huwelijk.

In 1928 publiceerde haar man op eigen initiatief een memoire over haar met krantenknipsels, Bilińska's brieven en archieffoto's.

Na haar dood werden haar werken niet met rust gelaten.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog raakten twee van haar schilderijen "vermist". Sinds 1945 is de Poolse afdeling cultuur en erfgoed op zoek naar beide werken.

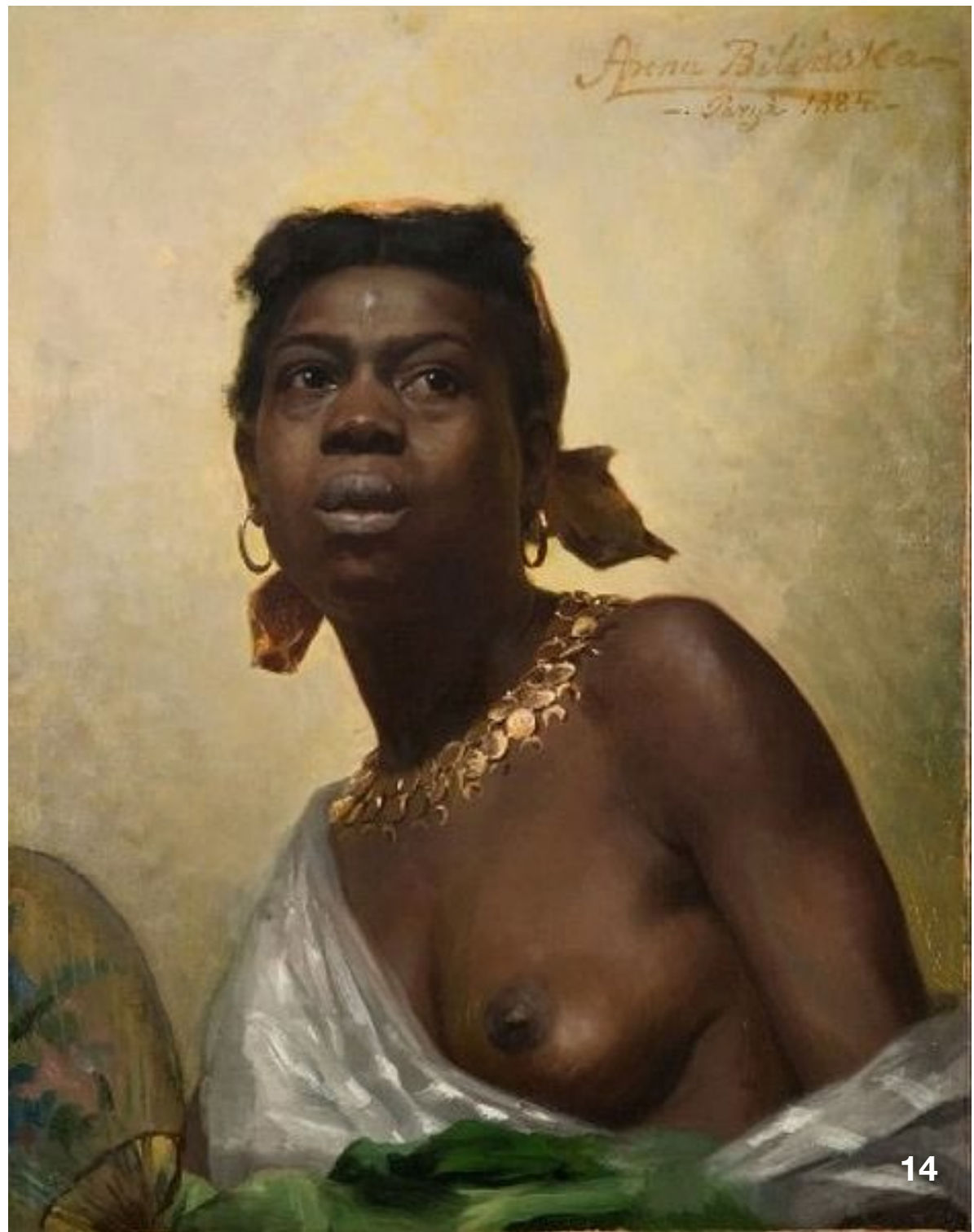
Een van de twee schilderijen die tijdens de Tweede Wereldoorlog door nazi's uit de collectie van het Nationaal Museum in Warschau zijn geroofd, is teruggekeerd naar Polen.

Pas in 2012 dook het schilderij 'Negress' uit 1884 weer op, op een veiling in Villa Grisebach in Berlijn.

Het schilderij zou onder de hamer gaan, maar het Poolse Ministerie van Cultuur werd getipt dat het kunstwerk eigendom was van een Pools museum.

Het ministerie heeft een Duits advocatenkantoor ingehuurd om de restitutie te bewerkstelligen.

Schilderij 'Negress' uit 1884 is terecht.

Het olieverfschilderij van 63 x 48,5 cm was opgenomen in de officiële lijst van tijdens de oorlog verloren cultureel erfgoed van Polen, en het was ook opgenomen in de database Stolen Works of Art van het internationale politienetwerk Interpol.

Polen was verplicht een schadevergoeding te betalen aan de Duitse staatsburger die het werk te koop had aangeboden.

Het schilderij “Negress” uit 1884 is nu teruggekeerd naar zijn eigenlijke thuis.

De andere, een portret van een Italiaanse vrouw, ontbreekt nog steeds, dus houd je ogen open!

Misschien ben jij degene die het ergens vindt...

<https://www.youtube.com/watch?v=FUIM18EAbzI>

<https://www.youtube.com/watch?v=3BPVurJD4L8>

***Dit schilderij
“De Italiaanse vrouw” is geroofd
door de Nazi’s
en is nog altijd zoek.***

Muurschildering in Warschau door Michał Dziurkowski

The Red Dress

Kirstie Macleod werkt al 16 jaar als textielkunstenaar en de laatste 12 jaar aan de Rode Jurk.

Wat in 2009 begon als een schets op de achterkant van een servet, is uitgegroeid tot een wereldwijd samenwerkingsproject met honderden mensen van over de hele wereld.

Textiel was altijd aanwezig tijdens het opgroeien; de vrouwen van Kirstie's familie waren allemaal bekwame naaisters, breisters, dus het was slechts een kwestie van tijd voordat ze zelf naald en draad oppakte.

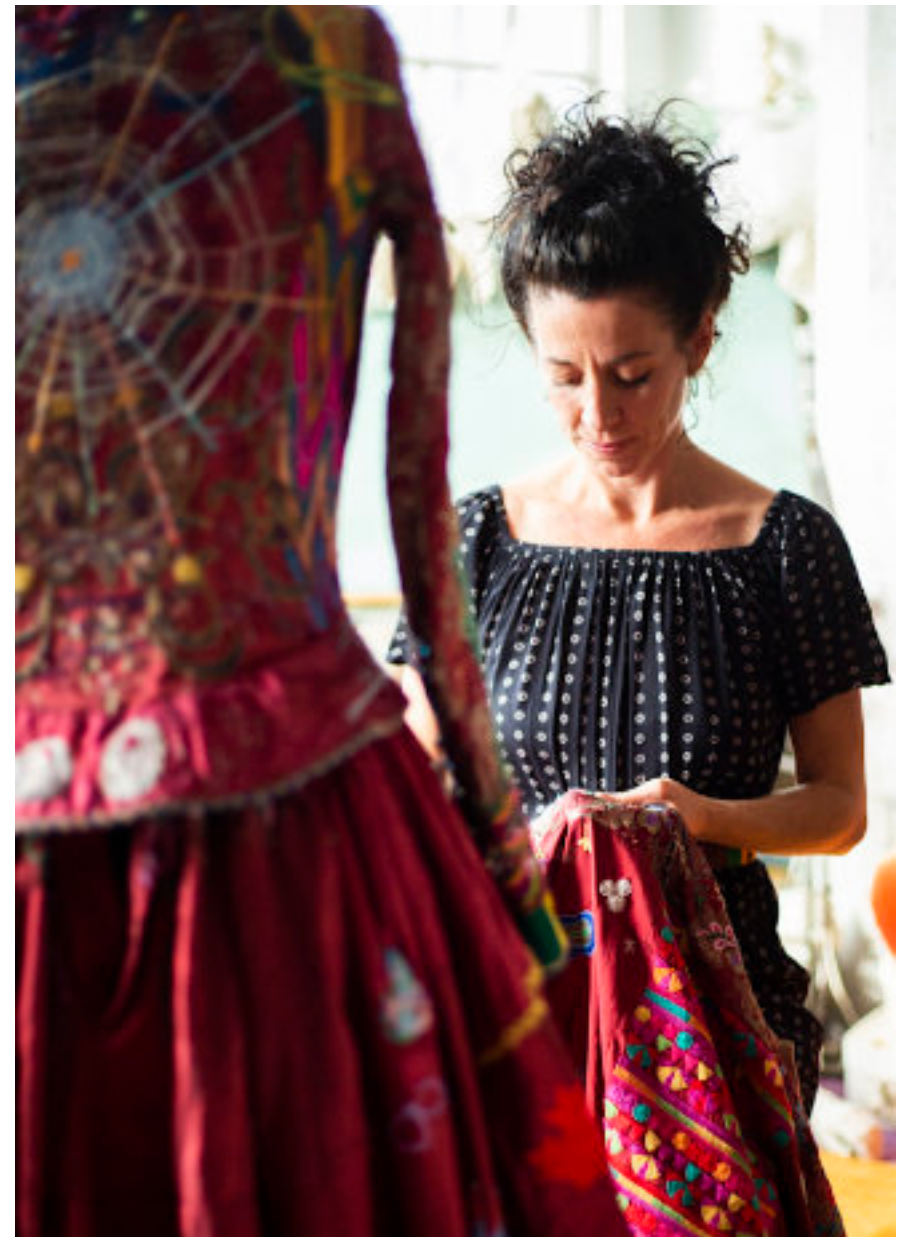
Toen ze 9 jaar oud was, woonde ze in Lagos Nigeria. Daar leerde ze borduren van een hartelijke Indiase dame en het klikte meteen.

Een belangrijk punt kwam in 2002 tijdens een reis in Zuid-India, waar Kirstie vele uren besteedde aan het naaien en borduren samen met Karnatakan - zigeunervrouwen die een eenvoudig jasje maakten.

Ze waren niet in staat om in woorden met elkaar te communiceren, maar deelden een verbinding door de wederzijdse handeling van naaien.

Een bekroond, gezamenlijk borduur project en platform waarop vrouwenstemmen kunnen worden gehoord.

12 jaar, 28 landen, 244 ambachtslieden, 1 jurk.

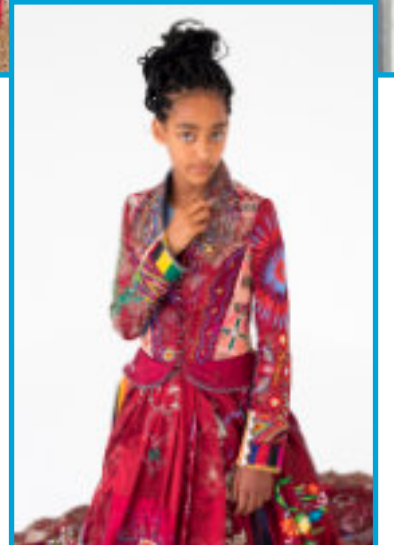
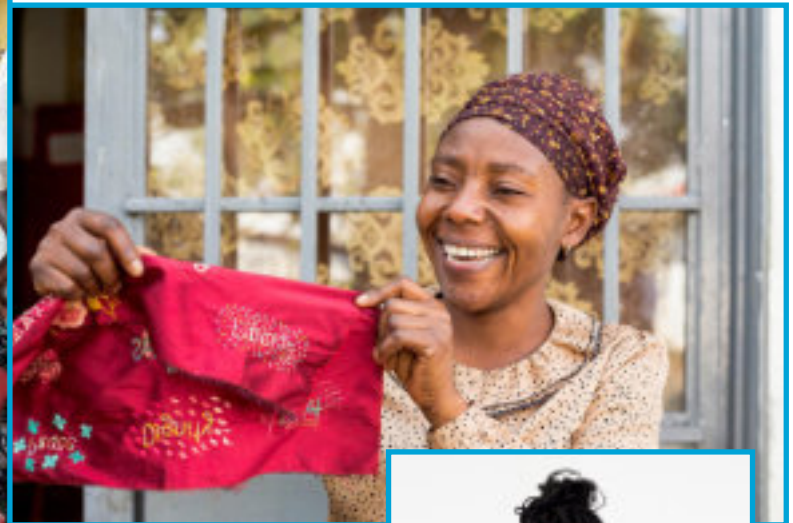
The Red Dress began in 2009 als een onderzoek naar identiteit, met een verlangen om contact te maken met vrouwen van buitenaf zonder grenzen. Naarmate de jaren vorderden, nam ook het potentieel van het kledingstuk toe om een voertuig voor expressie en een platform voor stemmen te worden.

The Red Dress is erin geslaagd om toegang te krijgen tot ongelijksoortige gemeenschappen over de hele wereld, waardoor verbinding en conversatie mogelijk is tussen individuen die elkaar waarschijnlijk nooit persoonlijk zullen ontmoeten.

Op dit moment terwijl de wereld verder vecht tegen de pandemie, lijkt de kleding boodschap nog belangrijker.

Wat we kunnen bereiken door samen te werken in de gemeenschap, heeft veel meer impact dan alleen proberen te werken. Door de vele grenzen en grenzen te slechten en samen te komen in dienstbaarheid, met mededogen en nederigheid, kunnen we elkaar verheffen en ondersteunen en hopelijk een betere wereld bouwen voor de volgende generatie.

<https://reddressembroidery.com/Video-one>

www.reddressembroidery.com

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

SCHOENEN OP DE DONAU KADE

Schoenen op de Donaukade is een gedenkteken in de Hongaarse hoofdstad Boedapest.

Dit monument ligt aan de kade van de Donau en op deze plek zijn over een lengte van veertig meter, zestig paar metalen schoenen te vinden die op de rand van de kade staan. Zo'n tien meter hierachter is een zeventig cm hoge bank te vinden.

Het monument is geplaatst ter nagedachtenis aan de Joden die langs de oever van de Donau zijn doodgeschoten tijdens de gewelddadige aanvallen die door de Pijlkruisers, een met nazi-Duitsland sympathiserende beweging, werden uitgevoerd.

De Joden werden eerst gedwongen om hun schoenen uit te trekken (die waren kostbaar) en vervolgens op de rand te gaan staan. Hierna werden ze doodgeschoten waarna ze in de rivier vielen en door de stroming werden meegenomen. Dit monument is gemaakt door Can Togay en Gyula Pauer en werd onthuld in 2005.

In 1944 waren er nog zo'n 100.000 Joden in Boedapest. Een groot deel van hen kwam gedwongen in het ommuurde getto van de stad te wonen. Daar kwamen niet alleen mensen om door honger en kou, maar ook door het extreme geweld van de Pijlkruisers.

De jeugdbrigades van de Pijlkruisers, jongens van vijftien tot twintig jaar, werden aangevoerd door een Rooms Katholieke priester van de Franciscaner orde, pater Andras Kun, die zelf het pistool hanteerde, joodse vrouwen verkrachtte en bij executies riep:

‘In de heilige naam van Christus - vuur!’

Op Wikipedia vind je een verslag van wat deze sadistische Andras Kun op zijn geweten heeft, en dat allemaal uit de naam van God. Hij werd veroordeeld voor moord op 27 mensen terwijl hij er meer dan 3000 op zijn geweten heeft. Een weezinwekkend relaas. Gelukkig is hij in september 1945 veroordeeld en opgehangen.

In totaal eiste de Holocaust in Hongarije het leven van meer dan 500.000 Joden.

Renovatie in Amsterdam onthult muurschildering uit de oorlog

Op de zolder van een pand aan de Leidsekade in Amsterdam hebben werknemers van een aannemersbedrijf een in de oorlog gemaakte wandtekening van een Spitfire gevechtsvliegtuig ontdekt. De tekening is gedateerd op 2 januari 1942 en gesigneerd met 'H. Janssen'.

De ontdekkers van de tekening met een afmeting van circa 50 bij 110 centimeter waren zo onder de indruk van de vondst, dat de sloopwerkzaamheden werden opgeschort. De aannemer belde het Verzetsmuseum, dat vervolgens onderzoek deed naar de oorsprong van de tekening.

Uit gegevens van het Amsterdamse bevolkingsregister blijkt dat op het bewuste adres tijdens de oorlog de familie Janssen woonde. Hun jongste zoon Hans (1924-2003) was een begenadigd tekenaar en zou na de oorlog carrière maken als interieurarchitect. Het Verzetsmuseum slaagde erin Janssens dochter Margje op te sporen, die wist te vertellen dat haar vader op dezelfde zolder ondergedoken heeft gezeten om aan dwangarbeid in nazi-Duitsland te ontkomen.

Getuige de vele uitgeknipte foto's van jachtvliegtuigen en bommenwerpers die nog steeds op de zolder te zien zijn, had de jonge Hans een fascinatie voor vliegtuigen.

De Spitfire, het vliegtuig dat hij voor zijn tekening koos, was een veelgebruikt model van de Britse luchtmacht dat tijdens de oorlog in groten getale in het Nederlands luchtruim is ingezet.

Er zijn in huizen vaker tekeningen aangetroffen die aan de oorlog refereren. Die zijn echter zelden in zulke goede staat en meestal niet gemaakt door iemand met zo'n uitgesproken talent voor tekenen. Ook komt het maar weinig voor dat er zowel een naam met een verhaal, als een nog levende nabestaande van de tekenaar kan worden achterhaald.

De wandtekening is inmiddels gedemonteerd en overgedragen aan het Verzetsmuseum. Het paneel is tot eind deze maand als nieuwe aanwinst te bewonderen in de foyer van het museum.

Bron; Historiek

Norval Morrisseau

Hij was een inheemse Canadese kunstenaar van de Bingwi Neyaashi Anishinaabek stam.

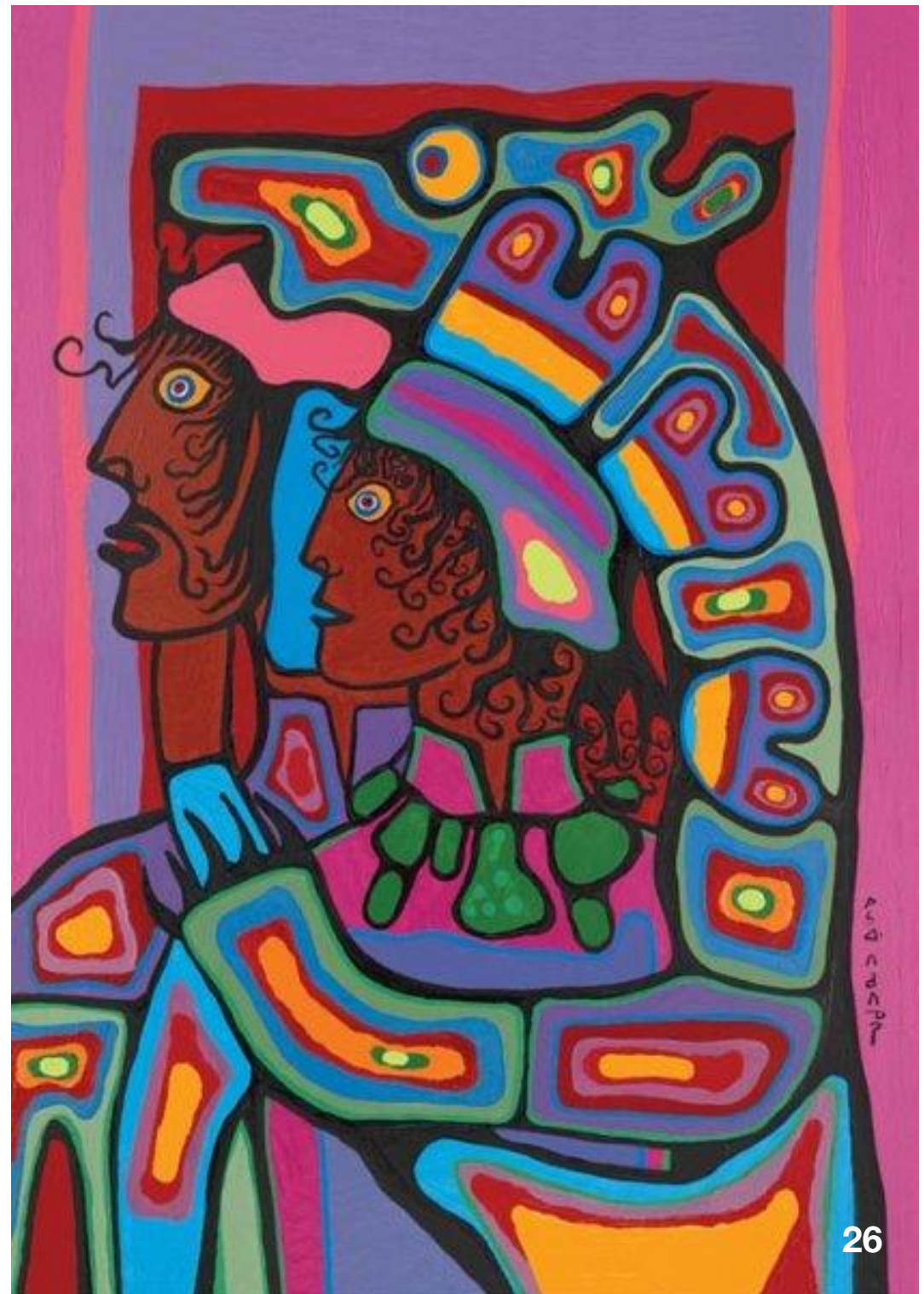
Morrisseau staat bekend als de "Picasso van het Noorden". Hij creëerde werken die niet alleen de legendes van zijn volk weergeven, maar ook de culturele en politieke spanningen tussen inheemse Canadese en Europese tradities.

Zijn stijl wordt gekenmerkt door dikke zwarte contouren en felle kleuren.

Morrisseau werd geboren op 14 maart 1932 in het Point Ojibwe- reservaat in de buurt van Beardmore, Ontario. Norval werd naar een katholieke residentiële school gestuurd en opgeleid in de Europese traditie, de inheemse cultuur werd onderdrukt en het gebruik van de moedertaal werd verboden.

In overeenstemming met de Anishinaabek - traditie werd hij opgevoed door zijn grootouders van moederskant. Zijn grootvader, Moses Potan Nanakonagos, een sjamaan (d.i. een soort priester en ziener die communiceert met de geestenwereld en magie aanwendt om ziekte te genezen), leerde hem de tradities en legendes van zijn volk. Zijn grootmoeder, Grace Theresa Potan Nanakonagos, was een vrome katholiek en van haar leerde hij de leerstellingen van het christendom.

Het contrast tussen deze twee religieuze tradities werd een belangrijke factor in zijn intellectuele en artistieke ontwikkeling.

Op zesjarige leeftijd werd Morrisseau naar een katholieke residentiële school gestuurd, waar studenten werden opgeleid in de Europese traditie, de inheemse cultuur werd onderdrukt en het gebruik van de moedertaal werd verboden. Na twee jaar keerde hij terug naar huis en ging hij naar een plaatselijke gemeenschapsschool.

Hernoeming ceremonie en een nieuwe naam voor zieke Norval.

Op 19-jarige leeftijd werd hij erg ziek. Hij werd naar een dokter gebracht, maar zijn gezondheid bleef verslechteren. Uit angst voor zijn leven belde zijn moeder een medicijnvrouw die een hernoeming ceremonie uitvoerde: ze gaf hem de nieuwe naam:

'Copper Thunderbird' (koperen vuurvogel).

Volgens de traditie van de Anishinaabek kan het geven van een krachtige naam aan een stervende hem nieuwe energie geven en zijn leven redden. Morrisseau herstelde zich na de ceremonie en signeerde vanaf dat moment zijn werken altijd met zijn nieuwe naam. Toen hij begon met schilderen, werd hij ontmoedigd om traditionele verhalen en afbeeldingen niet buiten de stam te delen, maar hij besloot dit taboe te doorbreken.

Grote belangstelling voor Norvals werk.

Morrisseau liep in 1956 tuberculose op en werd naar Fort William Sanatorium gestuurd om te herstellen.

Daar ontmoette hij zijn toekomstige vrouw Harriet Kakegamic met wie hij zeven kinderen kreeg.

Nadat de antropoloog Selwyn Dewdney de kunstenaar ontmoette werd hij een vroege pleitbezorger van Morrisseau's werk. Hij was zeer geïnteresseerd in Morrisseau's diepgaande kennis van de inheemse cultuur en mythe. Dewdney was de eerste die zijn kunst naar een groter publiek bracht.

Jack Pollock, een kunsthandelaar hielp in de jaren 60 mee om de kunst van Morrisseau aan een breder publiek te tonen door voor hem een overzichtstentoonstelling te organiseren in Toronto. Op de eerste dag van de tentoonstelling werden alle werken verkocht.

Jezus moedigt Norval aan in visioen.

In 1972 werd Morrisseau getroffen door een hotelbrand in Vancouver en liep ernstige brandwonden op. Bij die gelegenheid kreeg hij een visioen van Jezus die hem aanmoedigde om een rolmodel te zijn door middel van zijn kunst. Hij bekeerde zich tot het Apostolische geloof en begon christelijke thema's in zijn kunst te introduceren. Een jaar later werd hij gearresteerd wegens dronkenschap en wanordelijk gedrag en werd hij opgesloten voor zijn eigen bescherming. Hij kreeg een extra cel als atelier toegewezen en mocht naar een nabijgelegen kerk.

Norval voorbeeld voor andere inheemse kunstenaars

Morrisseau was de oprichter van de Canadese kunstschool genaamd Woodland . Zijn invloed op de Woodland school voor kunstenaars werd in 1984 erkend door de Art Gallery of Ontario. In 1978 werd Morrisseau benoemd tot Lid in de Orde van Canada . Hij was lid van de Royal Canadian Academy of Arts.

In 2005 en 2006 organiseerde de National Gallery of Canada in Ottawa een overzichtstentoonstelling van zijn werk. Dit was de eerste keer dat de Gallery een solo-expositie wijdde aan een inheemse kunstenaar.

In de laatste maanden van zijn leven gebruikte de kunstenaar een rolstoel en woonde hij in een woning in Nanaimo, British Columbia. Door zijn slechte gezondheid kon hij niet meer schilderen. Hij stierf aan een hartstilstand — complicaties als gevolg van de ziekte van Parkinson op 4 december 2007 in Toronto.

Norval Morrisseau werd geëerd met een postume Lifetime Achievement Award tijdens de NAAF Awards-show in 2008.

Door zelfstudie, los van iedere begeleiding, creëerde hij zijn eigen bijzondere stijl.

Morrisseau was een autodidactische kunstenaar. Hij ontwikkelde zijn eigen technieken en artistieke woordenschat die oude legendes en beelden vingen die in visioenen of dromen tot hem kwamen.

Aanvankelijk schilderde hij op elk materiaal dat hij kon vinden, vooral berkenbast, en ook eland-huid.

De onderwerpen van zijn kunst in de vroege periode waren mythen en tradities van het Anishinaabek - volk, maar ook de primitieve grottekeningen gemaakt door zijn voorouders de z.g. Petroglieven.

Zijn latere stijl veranderde: hij gebruikte meer standaard materiaal en de kleuren werden steeds helderder, en kregen uiteindelijk een neon achtige schittering.

De thema's verschoven ook van traditionele mythe naar het weergeven van zijn eigen persoonlijke worstelingen.

Hij maakte ook kunst met christelijke onderwerpen: tijdens zijn opsluiting ging hij naar een plaatselijke kerk waar hij werd getroffen door de schoonheid van de afbeeldingen op glas-inlood ramen. Sommige van zijn schilderijen, zoals de Indiaanse Jezus Christus, imiteren die stijl en vertegenwoordigen karakters uit de Bijbel met inheemse kenmerken.

Primitieve grottekeningen gemaakt door zijn voorouders de z.g. Petroglieven

Niet aflatende strijd tegen vervalsingen.

In 2005 richtte Morrisseau de Norval Morrisseau Heritage Society op. De Society is sindsdien bezig met het ontmaskeren van vervalsingen.

Aan de hand van de database van Norval Morrisseau-schilderijen lukt het de Society om veel voorkomende vervalsingen van Morrisseau in diskrediet te brengen.

<https://www.officialmorrisseau.com/>

A photograph of Lindisfarne Castle, a historic stone fortress perched on a grassy hill overlooking the sea. The foreground is a rocky, pebbly beach. The sky is filled with dramatic, colorful clouds from a sunset or sunrise, with the sun visible on the horizon. The text 'Lindisfarne' is overlaid in a stylized, orange-gold font.

Lindisfarne

Lindisfarne Gospels, 13 eeuwen geleden opgetekend met primitief schrijfmateriaal én bij kaarslicht.

Lindisfarne, is een getijden eiland voor de noordoostelijke kust van Engeland, ter hoogte van Berwick-upon-Tweed.

Het is ook gelijk de naam van een klooster en kasteel op dit eiland.

Lindisfarne wordt ook wel "Holy Island", het "heilige eiland" genoemd. Het eiland is bij eb bereikbaar via een verhoogde weg. Als het vloed wordt verdwijnt de weg onder water, en is het weer een eiland.

Het eiland heeft een heel speciale plaats in de geschiedenis als de geboorteplaats van de Lindisfarne-evangelien, een van de meest gevierde en verluchte boeken ter wereld.

(Boek verluchting is de kunst of het ambacht die zich bezighield met de illustratie en de versiering van vroeg middeleeuwse handschriften en andere documenten)

13 eeuwen geleden werden de evangeliën in het Latijn opgetekend onder zeer primitieve omstandigheden door priesters die in het klooster woonden.

250 vellen kalfsleer waren hier voor nodig.

Het manuscript heeft 13 eeuwen én de terreur van de Viking bendes overleefd.

Een woord voor woord vertaling in het Oud-Engels (Angelsaksisch), werd in de 10e eeuw toegevoegd door een priester genaamd Aldred. Hij schreef zijn vertaling onder elk woord in het boek. Als je goed kijkt zie je zijn priegelige handschrift heel klein onder de woorden staan.

De rijke versiering van het boek is uitgevoerd in een breed scala aan kleuren, ontleend aan dierlijke, plantaardige en minerale bronnen, waarvan sommige over grote afstanden werden geïmporteerd.

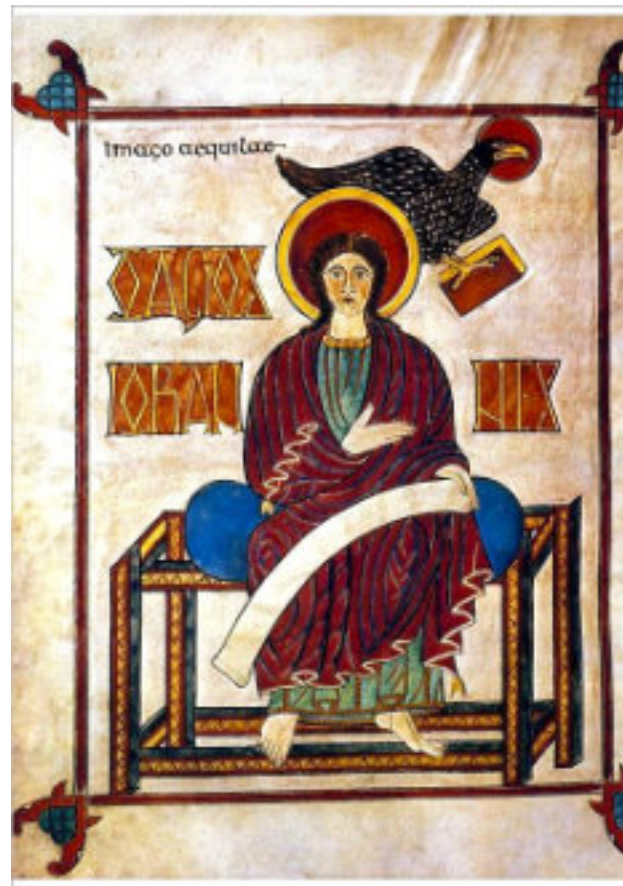
Een zeer onderscheidende vorm van versieren wordt in de Lindisfarne-evangelien gebruikt met een opvallender effect dan in andere manuscripten. De techniek van het aanbrengen van kleine druppeltjes rood lood om achtergronden, contouren of patronen te vormen.

De eerste pagina van St. Luke heeft 10.600 stippen. Experimenteren suggereert een snelheid van 30 stippen per minuut – dit zou minimaal zes uur hard werken hebben gekost, en dat allemaal met primitieve middelen én bij kaarslicht.

Volgens een inscriptie toegevoegd in de 10e eeuw aan het einde van de oorspronkelijke tekst, werd het manuscript gemaakt ter ere van God en van St. Cuthbert door Eadfrith, bisschop van Lindisfarne, die in 721 stierf.

De originele leren band van het boek werd geleverd door Ethelwald, die Eadfrith als bisschop opvolgde en omstreeks 740 stierf.

Een buitenste laag van goud, zilver en edelstenen werd toegevoegd door Billfrith the Anchorite, waarschijnlijk rond het midden van de 8e eeuw.

Schilderij Lindisfarne Castle and Abbey, - Holy Island by Moonlight - door John Moore of Ipswich (1820-1902) (National trust)

Vikingen zaaien dood en verderf

Beide omslagen zijn allang verdwenen, maar het manuscript zelf heeft de dertien eeuwen overleefd.

Dat is op zich een wonder, temeer omdat in het jaar 793 de Vikingen aan land kwamen in Lindisfarne.

Dolle bendes van wildemannen met helm en horens zaaien dood en verderf op Lindisfarne.

Priesters werden vermoord, hun bezittingen verbrand, kostbaarheden werden geroofd en de bevolking werd tot slaaf gemaakt.

Het originele boek is tentoongesteld in de British Library in Londen. In de kerk van Lindisfarne is een kopie te zien.

Andere interessante verluchte boeken zijn:
Book of Kells & Book of Durrow.

Lindisfarne (Holy Island) Causeway Tide Timelapse
<https://www.youtube.com/watch?v=31vedZa7Y>

Drone filmpje van een UBER TAXI die ondanks alle waarschuwingen en het wassende water toch van Lindisfarne naar het vaste land gaat rijden.

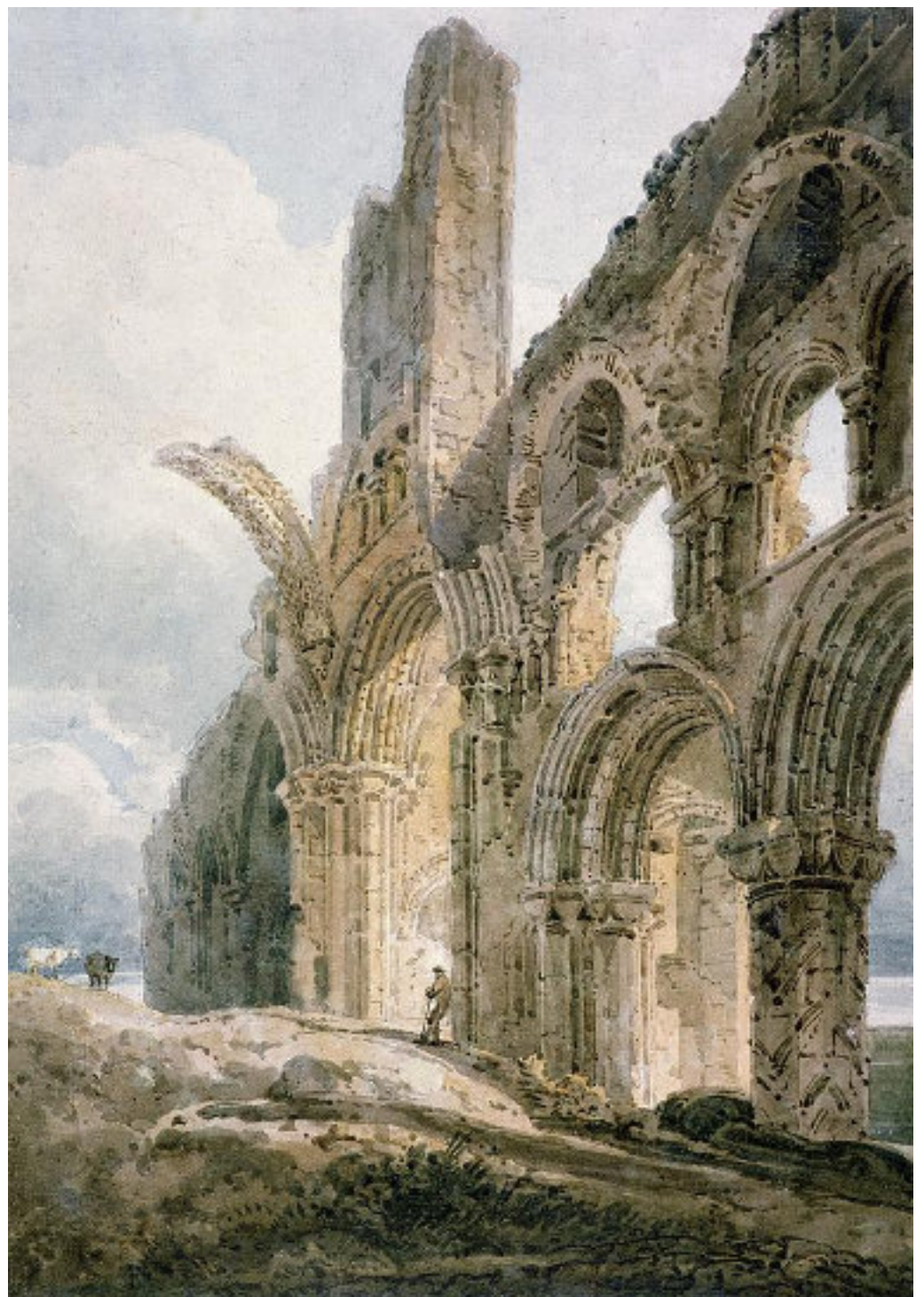
<https://www.youtube.com/watch?v=R9hAcFCiMxU>

De naam Lindisfarne komt ook voor in hedendaagse muziek. In 1971 werd het nummer Lady Eleanore uitgebracht door de Britse Folk-Rockband Lindisfarne.

De teksten zijn geïnspireerd op het korte verhaal "De val van het huis van Usher" (1839), geschreven door Edgar Allen Poe.

Met de onderstaande link naar een YouTube filmpje is een live versie van het nummer te bekijken, afgewisseld met wat beeldmateriaal van Lindesfarne:

<https://www.youtube.com/watch?v=ILp9MyKURo4>

Aquarel - Lindisfarne Abbey ruïne - Thomas Girtin. 1797

Lindisfarne Abbey ruine 2009 @ Antony Swiderski

Kerstmis

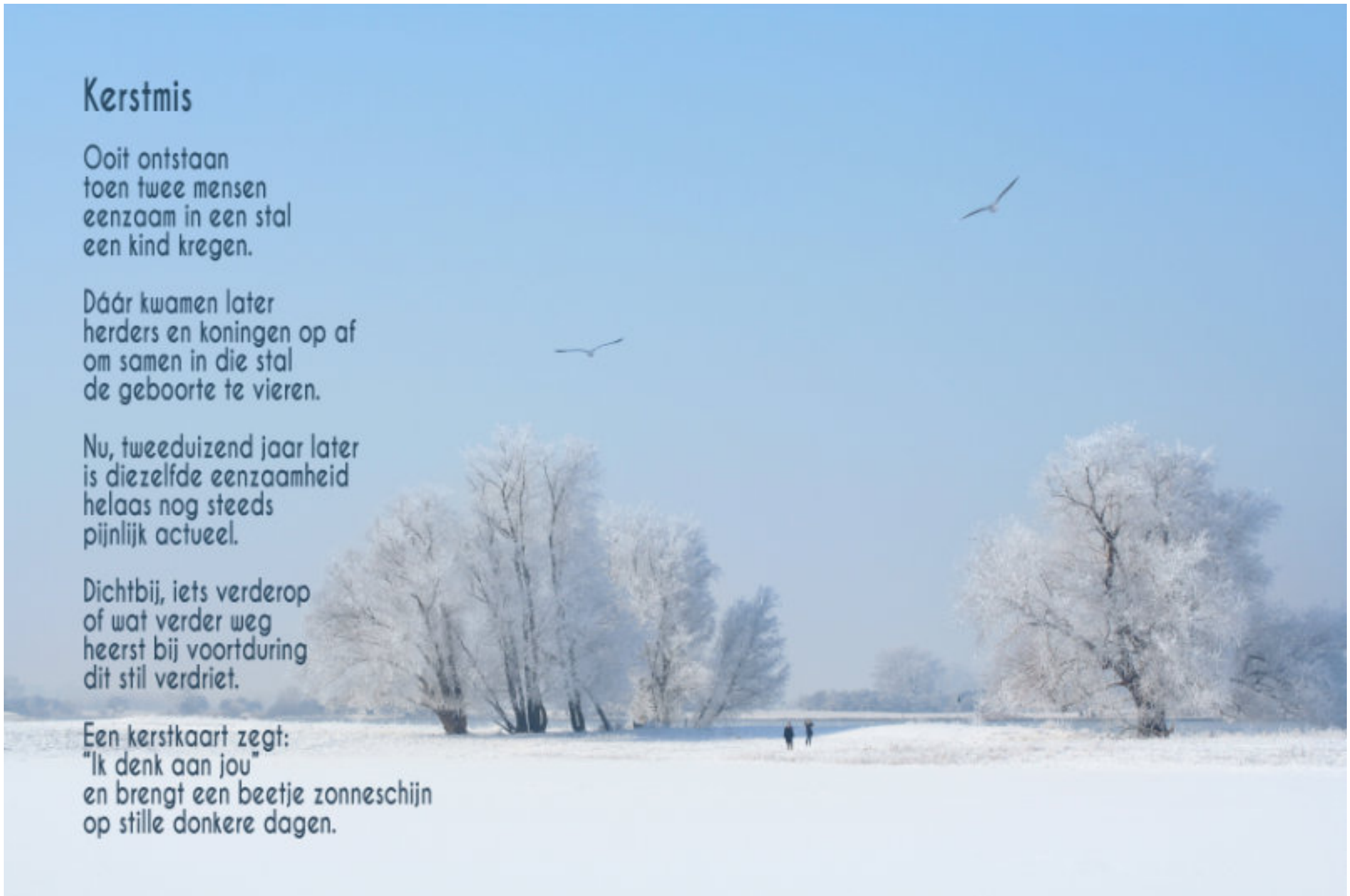
Ooit ontstaan
toen twee mensen
eenzaam in een stal
een kind kregen.

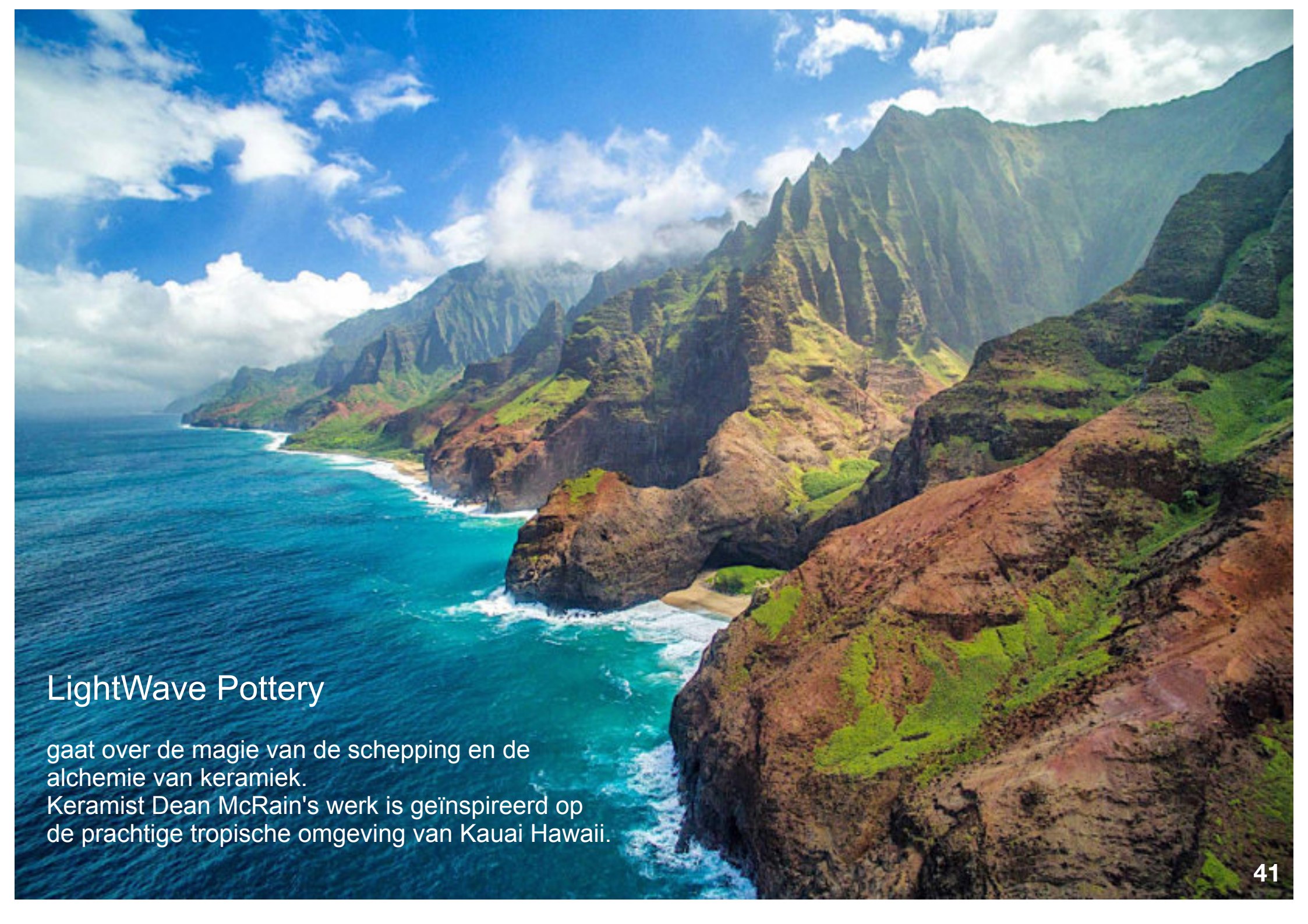
Dáár kwamen later
herders en koningen op af
om samen in die stal
de geboorte te vieren.

Nu, tweeduizend jaar later
is diezelfde eenzaamheid
helaas nog steeds
pijnlijk actueel.

Dichtbij, iets verderop
of wat verder weg
heerst bij voortduring
dit stil verdriet.

Een kerstkaart zegt:
"Ik denk aan jou"
en brengt een beetje zonneschijn
op stille donkere dagen.

An aerial photograph of a tropical coastline. In the foreground, a steep, rugged cliff face with patches of green vegetation and reddish-brown soil slopes down towards the ocean. The ocean is a deep, vibrant blue, with white waves crashing against the base of the cliff. In the background, a series of jagged, green mountains rise from the coast, their peaks partially shrouded in mist or low clouds. The sky is a bright blue with scattered white clouds.

LightWave Pottery

gaat over de magie van de schepping en de alchemie van keramiek.
Keramist Dean McRain's werk is geïnspireerd op de prachtige tropische omgeving van Kauai Hawaii.

Keramist Dean McRain vertelt:

Mijn doel als kunstenaar is om werk te maken dat mooi en opbeurend is en vreugde brengt aan degenen die het zien. Ik ben autodidact. Mijn reis heeft ertoe geleid dat ik veel relatief onbekende paden heb verkend in mijn zoektocht naar schoonheid in keramische kunst. Daarom zijn veel van mijn maaktechnieken, glazuren en bakprocessen origineel en uniek.

Ik maak al 35 jaar aardewerk en ontwikkel glazuren.

De afgelopen 15 jaar zijn mijn grootste interesses uitgegaan naar de levendige kleuren en rijke patronen die gemaakt kunnen worden met gekleurde klei.

Al mijn aardewerk is handgemaakt in mijn atelier.

Het is hoog gestookt porselein. Al het werk is voedsel-, vaat wasser- en magnetron bestendig. Ik vind het altijd heerlijk om een rondleiding door de werkplaats te geven en mijn technieken met mensen te delen. Ik verkoop mijn werk via mijn ateliershowroom en via online verkoop.

Kunst maken is voor mij een speelse bezigheid.

Ik wil dat mijn klanten ook plezier beleven aan mijn werk.

In alles wat ik doe probeer ik de schoonheid en schitterende kleuren van hogere dimensionale werkelijkheden tot uitdrukking te brengen.

Hoewel ik altijd artistiek ben geweest, heb ik niet veel formele opleiding in keramiek gehad.

Mijn beroepsopleiding is gezinstherapie. Ik begon aardewerk te doen om de stress van het werken met disfunctionele gezinnen in evenwicht te brengen.

Ik ben voornamelijk autodidact in keramiek en als resultaat heb ik een aantal ongebruikelijke paden gevolgd, zoals enkelvoudig bakken, cone 10 oxidatieglazuur maken, bakken met plantaardige olie en gekleurde klei-millefiori-technieken.

Ik heb in de loop der jaren veel boeken en tijdschriften en websites over aardewerk gelezen.

Een groot deel van mijn opleiding als keramist is tot stand gekomen met vallen en opstaan. Ik ben altijd nieuwsgierig om een nieuwe techniek of een nieuwe aanpak uit te proberen.

Zelfs na 30 jaar pottenbakken ben ik nog steeds nieuwsgierig.

Het gekleurde kleiwerk dat ik nu doe, lijkt onbeperkte mogelijkheden te hebben en ik zal het waarschijnlijk nog lang gaan verkennen.

Het prepareren van een groot kleiblok kan wel twee maanden duren.

Gekleurde klei fascineert me.

Negen jaar geleden volgde ik een korte, beginnende workshop 'Gekleurde Klei technieken' en ik wist meteen dat ik "mijn ding" had gevonden.

Sindsdien heb ik mijn technieken snel ontwikkeld. Gekleurde klei biedt unieke visuele mogelijkheden van kleur, detail, patroon, beeldcreatie en abstract ontwerp die niet beschikbaar zijn bij een andere keramische techniek.

Het is psychedelisch! Ik hou van dat woord. Het is als een nieuwe kunstvorm, buiten de traditionele grenzen van keramische technieken.

Ik ben altijd een 'out of the box'-type geweest. Ik heb nooit in een traditionele mal gepast. Ik ben gezegend en vervloekt met een rusteloze geest. Ik wil altijd iets nieuws ontdekken. Met gekleurde klei kan ik dit doen.

Elk nieuw ontwerp dat ik maak, opent een hele nieuwe wereld van mogelijkheden.

<https://www.facebook.com/extraordinarymindproject/videos/this-artist-makes-psychedelic-pottery-using-an-unusual-technique/2286168738076401/>

<https://www.youtube.com/watch?v=clikP1eEkvw>

<https://www.youtube.com/watch?v=CSC-2ud7x3M>

Webiste: lightwavepottery.com

Instagram: [instagram.com/lightwavepottery](https://www.instagram.com/lightwavepottery)

Kristian Tsvetanov Bulgarije

In de vorige editie lieten we jouw kennismaken met het bijzondere werk van kunstenaar Kristian. In de toekomst zal hij vaker een bijdrage leveren aan Passe Partout.

Vooruitziende blik of gewoon toeval.

Notre-Dame Parijs in puin.

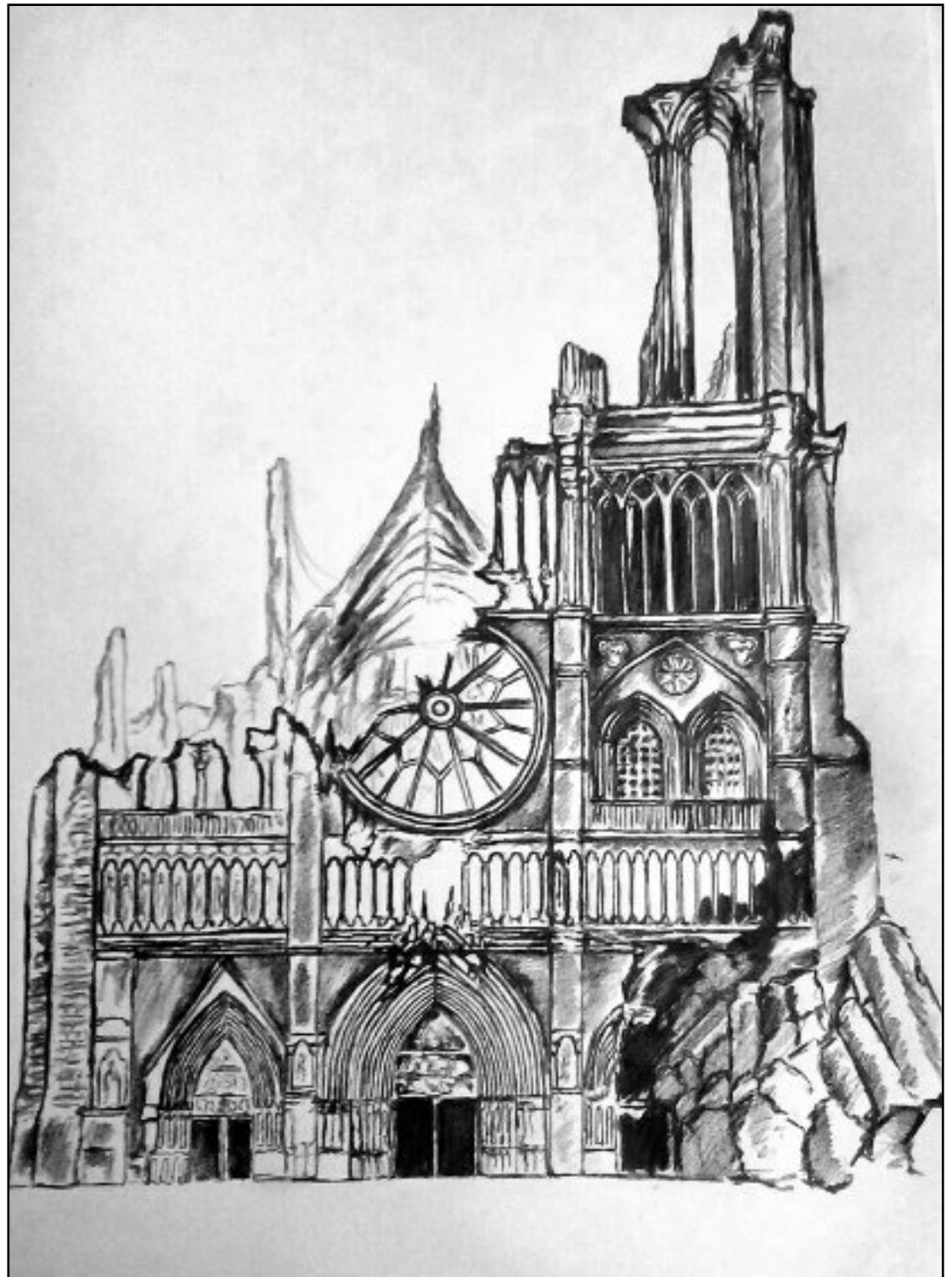
Dit is een potloodtekening van een paar jaar geleden, toen ik het idee begon te onderzoeken om de vernietiging uit te beelden van dingen waarvan mensen dachten dat ze onvoorstelbaar waren.

Ik was gefascineerd door hoe kwetsbaar alles in de wereld was, en hoe mensen dit feit probeerden te vermijden, nooit anticiperend dat er iets gevaarlijks zou kunnen gebeuren.

Ik heb een paar andere gebouwen in puin getekend, alleen voor dat doel, om mezelf een klein raam toe te staan, waardoor ik mensen kon laten zien wat ze zich moeilijk konden voorstellen.

Het merkwaardige aan mijn tekening van de verwoeste Notre-Dame was dat ik hem tekende kort voordat de eigenlijke brand van de Notre-Dame plaatsvond, en sommige mensen kwamen naar me toe en zeiden dat ik het met mijn kunst had voorspeld.

Ik vond die gebeurtenis psychologisch merkwaardig, hoewel belachelijk als een verklaring, omdat ik geen enkele voorbestemde toekomst onderschrijf.

Universiteit van Sofia als ruïne.

Dit is de universiteit waar ik ben afgestudeerd, het is een van de meest iconische gebouwen in onze hoofdstad Sofia.

Gedurende een periode van ongeveer 5 jaar bracht ik al mijn tijd door in dat geweldige gebouw - studierend, etend daar, mijn vrije tijd daar doorbrengend en zelfs af en toe een dutje doen tussen colleges (en soms zelfs tijdens, ik ben een beetje beschaamd om toe te geven).

Gedurende die 5 jaar was de Universiteit van Sofia mijn wereld en mijn realiteit. En ik, de fantasierijke dystopische die ik ben, begon mezelf uiteindelijk de vraag te stellen: wat als die realiteit van me werd weggenomen? Wat als de wereld zoals ik die ken instort, en dat letterlijk doet?

Ik wilde een raam voor mezelf maken, waar ik getuige zou kunnen zijn van dat gebeuren, en zo is deze tekening ontstaan.

*Dystopie is een (denkbeeldige) samenleving met louter akelige kenmerken waarin men beslist niet zou willen leven. Het is het tegenovergestelde van een utopie.

En als we het dan toch over de gave van vooruitzien hebben hierbij een andere werk van Christian. Het Orakel. Hij vertelt er zelf over.

De woorden van het orakel

Het idee van een voorbestemde toekomst is een verbazingwekkende filosofische gebeurtenis.

De geschiedenis van de mensheid is bezaaid met profetieën en pogingen om de toekomst te begrijpen.

Historische gebeurtenissen worden voor een groot deel bepaald door de verwachtingen van mensen over wat de toekomst zal zijn.

En waarom is dat?

Het is omdat mensen bang zijn voor de toekomst, ze zijn er bang voor omdat ze het nooit zullen weten. Maar niemand stelt zichzelf de vraag, wat zou er gebeuren als we de toekomst WEL weten?

Zou dat een goede zaak zijn? Willen we het echt weten?

Wat als de toekomst verschrikkelijk blijkt te zijn, dan zouden we wensen dat we het nooit geweten hadden.

*Fijne feestdagen en een
groet van
Kristian Tsvetanov.*

[https://www.artstation.com/
kristian_augustus](https://www.artstation.com/kristian_augustus)

kristiantsvetanov2@gmail.com

Schilderij: De woorden van het orakel door Kristian Tsvetanov.

Een orakel was iemand die communiceerde met de Goden van de Grieken en voorspellingen deed over de toekomst.

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets)pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Kerst 2021

De combinatie van glas en metaal heeft me altijd aangetrokken. Art Deco was mijn leidraad, met zijn prachtige vormen in samenspel met de warme glaskleuren.

Dit was jaren geleden de kiem om met gebruikmaking van deze harde ingrediënten een warm item als een kerstboom te smeden.

De glazen decoraties in de vorm van een engel, een sneeuwman en sterren zijn geënt op voorbeelden uit de jaren twintig van de vorige eeuw.

Langs deze weg wens ik alle lezers fijne kerstdagen en alle goeds voor het nieuwe jaar.

Met vriendelijke groet,
Ad de Rouw.

derou023@outlook.com

Sjah Tsjeragh

Sjah Tsjeragh (Perzisch) is een mausoleum én een monument in de Iraanse stad Shiraz. Het werd gebouwd rond het jaar 1130.

Het gebouw is meerdere malen verwoest door een aardbeving en weer opgebouwd. Het is een belangrijk pelgrimsoord.

Enkele in het oog springende elementen worden gevormd door het decoratief gemozaïekte spiegelglas, gestucte inscripties, en de met zilveren panelen beslagen deuren en de grote binnenplaats.

Als de zon naar binnen valt op de spiegelglas en het zilver, dan licht het hele gebouw op en wordt het heel sprookjesachtig, precies zoals je dat verwacht in de vertellingen van Duizend-en-een-nacht.

Zoenen onder de Mistletoe

De mysterieuze geschiedenis achter de Mistletoe, die wij in Holland Maretak noemen. Hoe de plant werd geassocieerd met kersttradities en de feestdagen.

Volgens de maretak traditie mag een man elke vrouw kussen die onder een takje of boeket Maretak staat, en omgekeerd. Als een kus wordt geweigerd, overkomt de persoon die "nee" zei pech.

De Maretak is een semi parasitaire plant die kleine witte bessen produceert en bijna uitsluitend in bomen groeit. Het vindt zijn thuis zoals veel zaden doen - via vogelpoep. Als het zaad begint te groeien, hecht de plant zich aan de "gast"-boom om water en de essentiële voedingsstoffen te stelen die het nodig heeft om te overleven.

Wist je dat het gebruik van Maretak in rituele vorm begon bij de Keltische druïden. Deze oude beschaving leefde op de Britse eilanden in wat nu Ierland en Schotland is. Maar ook in de Noorse mythologie zijn er verhalen die gaan over de Maretak.

Balder, de zoon van oppergod Odin en Freya, de godin van de liefde, was beschermd tegen alles, behalve tegen de kracht van Maretak.

Druids bringing home the Mistletoe - George Henry (1858-1943) en Edward Atkinson Hornel (1864-1933)

Mistletoe Card - Anne Cotterell

Hanging the Mistletoe - Dante Gabriel Rossetti

Loki, de god van het kwaad, kwam daarachter en maakte een pijl van maretak om Balder te doden.

Tranen.

Toen hij door die pijl werd getroffen, huilde Freya dagen achter elkaar. De tranen van Freya werden de witte bessen van de Maretak. Uiteindelijk werd Balder weer tot leven gewekt door de goden en werd de Maretak aan Freya geschonken. Sindsdien is het daarom 'de plant van de godin van de liefde', die hoog groeit zodat er geen gevaar is.

De kus traditie zoals we die kennen, lijkt te zijn begonnen in het 18e-eeuwse Engeland, waar het voor het eerst op grote schaal werd gebruikt als kerstversiering.

De traditie verspreidde zich snel over de hele wereld. Begonnen als een gewoonte onder gewone alledaagse mensen, vond het zijn weg naar de adel en werd het een universeel feestritueel.

Ook in de kunst is het thema favoriet bij veel kunstenaars. We hebben er een paar voor u opgezocht.
Dus wat doe je onder de plant van de liefde
Juist!

*Fijne Kerstdagen met
veel liefde gewenst!*

*Druids cutting the Mistletoe on the Sixth Day of the Moon,
By Henri Paul Motte 1890.*

*En gelukkig 2022
gewenst!*

Editie 12.1 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half Februari

Kopy aanleveren vóór eind Januari 2022.

Redactie: sylviabosch@leerdamskunstenarscollectief.nl

Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:
sylviabosch@leerdamskunstenarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van
Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van het
Leerdams kunstenaars collectief:

[https://www.leerdamskunstenarscollectief.nl/Passe-
Partout_kunstmagazine.html](https://www.leerdamskunstenarscollectief.nl/Passe-Partout_kunstmagazine.html)

Wist U dat er ook een Engelse versie van
Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.